

Resebrev - december 2010. Norrut genom Windward Islands, Caribien

Äntligen kom vi iväg, men vilken resa det blev! Och det strulade in i det sista. Då vi inte vill komma fram i mörker så var det bäst att lämna Trinidad på eftermiddagen och ta en nattsegling norrut. I god tid körde vi bort till immigration och tull för att klarera ut. Då upptäcktes att vi saknade ett papper från varvet som talade om hur länge vi stått på land. Bara att kasta loss och ta sig tillbaka till Power Boats, och sedan besöka tullen på nytt. Det visade sig att det var för att vi skulle betala ny seglaravgift! Avgiften är 50 TT\$ per månad, gratis om man står på land, och vi hade betalat för 1 månad i maj. Flying Penguin, som vi skulle gå tillsammans med, kom inte ens ut ur hamnen, för bakom dem lagade man en boj! Men till slut, strax innan 18.00 kom vi iväg.

Först ut genom sundet Boca de Monos, där det som alltid kokade i vattnet av strömmarna. Tur att det inte är långt för nu hade mörkret fallit. Vi följde dessutom Trinidads nordkust ett par timmar, för att få bättre vinkel för segling i den nordostliga vinden. Då vi sedan satte segel och vände kursen norrut hade vinden vridit mot ost och vi fick en fin segling.

Vinden låg på 10-25 knop, vågorna var ett par meter höga och den västgående strömmen vred lite mot nordväst och gav oss stundtals medskjuts. Som bäst seglade vi i 7-8 knop! Vi fick några squalls över oss och det regnade hela natten så det blev en våt resa.

Något som syntes inne i seaQwest då jag glömt stänga skyligheten i salongen och där sjöarna som sköljde över båten letade sig in innan vi upptäckte det. Även i sittbrunn var det vått, det blev ett par klädbyten på vägen. Men när både vatten och luft är ljumma gör det inget.

Vi var helt klart ringrostiga nu när vi inte seglat på sex månader, skyligheten var inte den enda missen vi gjorde. Vi upptäckte efter hand allt fler saker vi missat innan avsegling. Slarvigt, men mänskligt. Det blir till att skärpa till sig inför nästa segling.

Då området är känt för ett flertal s.k. piratöverfall seglade vi utan lanternor, alltså helt nedsläckt. Lite otäckt för det innebär ju att man inte syns även för dem som borde se oss. Ställer förstås högre krav på vår egen utkik, vilket inte alltid var så lätt i regnet. Både vi och Flying Penguin har AIS, så de stora fartygen såg oss och vi kunde se varandra. Växlande vindar och ständig utkik höll oss vakna så det blev inte mycket till sömn.

Ett par timmar innan gryningen hade vi precis passerat av ett squall, och vinden dog ut lite. Vi ville hålla fart och tänkte stötta med motorn en stund. Startade motorn, la i växel och inget hände! Försökte framåt och bakåt, inget hände! Vad hade hänt? Kunde något ha fastnat i propellern? Eller, ännu värre, hade vi ingen?

Vinden kom tillbaka och efter 16 timmar var vi framme vid Prickly Bay på Grenada.

Flying Penguin, som var lite snabbare, kollade ankringsområdet och anvisade plats där vi kunde ankra efter att ha seglat in! Det första kapten gjorde var att dyka ner under båten och, som vi befarat, ingen propeller!

Prickly Bay, Grenada

Vår fina J-prop satt med fem bultar, och det är knappast troligt att alla råkat skruva upp sig själva. Sista dagarna i Chaguaramas innan avsegling var det flera dykare som höll på i vattnen runt vår båt så vi gissar att någon tänkt/försökt stjäla den.

Snälla seglarvänner bogserade senare under dagen in oss till en lugnare ankarplats, där det var rena svenskkolonin med båtar vi känner sedan tidigare. Den kvällen blev det tidig sänggång för trötta seglare.

Ombord fanns vår gamla, fasta propeller men det behövdes en kil för montering, och sådan saknade vi. Vi hittade en hos Budget Marin, men den var för hög. Efter att ha finkammat ön efter en kil i rätt storlek blev det buss in till huvudstaden St. Georges. Här kör hela tiden minibussar som tar 12-15 personer och det kostar 2:50 EC-dollar att åka med (1 EC är ca 2,60 SEK). Väl inne i staden lyckades vi, med hjälp av vänliga människor, leta oss fram till en mekanisk verkstad. Modell större garage, fullt med olika slags maskiner, kolsvart överallt och med en doft av 1950-tal över sig. Men här fick vi hjälp. Vår inköpta kil slipades ner från 8 till 6 mm. Påföljande dag dök Hjalte från Flying Penguin och monterade enkelt vår propeller under assistans av svenskängets grabbar.

Innan vi kom så långt hade vi förstås klarerat in. Mycket enkelt och smidigt gjort här på Grenada. En blankett hos Hälsomyndigheten och en kombinerad blankett hos tull och immigration. I Prickly Bay ligger de grannar så allt var avklarat på 10 minuter. Då vi inte hade några EC\$ än gick det bra att betala seglingsavgift med US\$, kostade 25.

Det var helt underbart att ligga uppankrade i en vik med 32-gradigt vatten och kunna ta sig ett dopp när andan föll på. Prickly Bay är en stor, skyddad vik med många båtar och sikten i vattnet är inte så bra men här finns inklarering, båtillbehör och lite annat. Luften är torrare än på Trinidad & Tobago så nätterna blev lite svalare. Några dagar njöt vi i viken och umgicks med nya och gamla vänner.

Ibland kom lokala fiskare förbi båten och sålde lobster, alltså den klotlösa varianten av hummer som finns här. Köper man gärna, kilopriset är motsvarande 80 SEK!

Grenada är en östat, tidigare en brittisk koloni, men självständigt sedan 1974. Som så många andra av dessa gamla kolonier har även Grenada en blodig historia. Maurice Bishop var, efter en revolution, premiärminister från 1979 men avrättades 1983 av en marxistisk falang. Endast sex dagar senare invaderades ön av USA och sex andra västindiska länder och ledarna för falangen dömdes senare för mordet på Bishop. 1984 hölls det nya val.

Landet består av öarna Grenada, Carriacou, Petit Martinique och en mängd småöar. Här bor totalt 110 000 personer, flertalet på Grenada.

Vi fick ett positivt intryck av Grenada som är grönt och kuperat. Kontrasten är förstås de kritvita stränderna. Det är rent och snyggt överallt, man ser prydliga trädgårdar och ger intryck av att ha ett gott liv. Dessutom pratar man här en helt annan engelska än den vi tidigare mött, här förstår vi ju vad folk säger!

Orkanen Ivan drog fram över ön år 2004 och förstörde mycket och minst 39 människor dog. De båtar som då stod på land förstördes nästan alla då de föll som dominobrickor, de flesta med stora hål i sidorna efter stöttorna. Hustak flög av, träd rycktes upp och mycket blev förstört. Tack vare det tropiska klimatet har naturen återhämtat sig snabbt. Största inkomstkällan är turism, men Grenada kallas också för The Spice Island, tack vare sina kryddodlingar. Främst odlas muskot, man står för 1/4 av världens muskotproduktion.

Även på Grenada åkte vi på biltur tillsammans med Hjalte & Brittis på Flying Penguin, denna gång med mig bakom ratten. För att få köra bil på Grenada krävs en licens, som bilfirman enkelt fixar för 30 EC\$ (ca 80 SEK).

Vi körde norrut längs västkusten och nu fick vi se ett lite annat Grenada än den södra delen där turisterna finns. Fortfarande prydligt och välskött, men husen var ofta små och många var fattiga. Vi såg mängder av människor som inte verkade ha något att göra. Dåliga vägar och otroligt kuperat så färden gick inte fort. Men hisnande branter och strålande utsikter. Denna gång hade bilen fyrhjulsdraft, något jag gillade i dessa backar.

*Äntligen hittade vi ett lunchställe!
Rotikiosk i en by på Grenadas västkust*

Vi besökte en gammal kryddplantage, Douglaston Spice Plantation, och trodde först att vi kommit helt fel. Vi fick känslan av att allt var tomt och övergivet, men en dam vi frågade längs vägen berättade att det var orkanen Ivan som ställt till området så.

Här plockade och torkade man muskot, kanel, lagerblad, nejlikor och kakao. Vi fick en intressant visning och kunde förstås handla lite men intrycket vi fick var att detta drevs i mycket liten skala och med urgamla metoder.

Muskot och kakao

Till kvällen besökte vi byn Gouyave, där det är fiskfestival varje fredag. Några gator spärras av och fram åker matstånd, bord och bänkar. Röken ligger tät över byn och rytmisk musik dånar ut högtalare. Här blandas både turister och lokalbefolkning i den ljumma kvällen.

All mat är baserad på fisk eller skaldjur. Grillspett med tonfisk eller räkor, grillad redsnapper, fiskpaj och fiskkakor var några vi testade. Mörkret sänkte sig över Grenada och till slut blev det dags att köra hem. På smala

slingervägar, många gånger med djupa diken vid sidan om, genom St. Georges smala gränder och dessutom på vänster sida. Som någon skrev: "The right side is the wrong side".

Nästa dag gick turen på Grenadas ostsida. Upp till Grenville var vägarna klart bättre än de på västsidan och vi såg många fina hus och prydliga byar. Så småningom gav vi oss in mot öns mitt, upp i bergen till regnskogen, där vi skulle besöka Seven Sisters Fall. Som vanligt var det dåligt skyltat och när kapten hittade en liten skylt med texten "St. Margarets Fall" tyckte vi att det var värt att kolla. Visst hade vi kommit rätt!

Fallen ligger på privat mark så man får betala en liten avgift och sedan är det bara att börja vandra. Vi hade läst att stigen kunde vara lite lerig om det regnat, och det hade det!

Denna dag var vi också hundvakter, engelska Susie var i England och hennes ordinarie hundvakter skulle iväg på något så vi tog med oss Scooby och Yester på utflykt. Lille Yester kravlade fram på lerstigarna så han var mer brun än svart när vi kom ner. Efter ca 1 timma var vi i alla fall framme vid dessa vackra fall. Vi såg bara de två nedersta och ingen orkade klättra ända upp men vi badade och njöt i det friska, klara sötvattnet.

Seven Sisters Fall

Svalkande bad i fallen

Trötta efter lång vandring

.. och Yester efter många intryck!

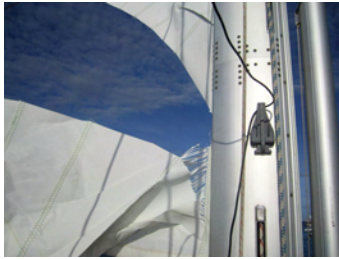
Tillbakavägen var förstås lika lång så vår idé om att gå runt Grand Etang Lake frös inne. Vi körde ner till sjön, som är vulkanisk och kikade. Det lustiga med denna sjö är att här bubblar det när vulkanen "Kick em Jenny", som ligger under vattnet norr om Grenada, är aktiv. Till slut hamnade vi vid Grand Etang Forest Center, trötta och hungriga.

Det mesta verkade vara slut på restaurangen men så småningom fick vi lite pommes frites och en stund senare lite grillad tonfisk. Hisnande färd nedåt och hemkomst precis till solnedgången.

Innan vi lämnade Grenada seglade vi över till västsidan och ankrade utanför huvudstaden St. Georges. Rent och fint vatten, trots alla båtar. Lite skvalpigt men det tyckte vi inte var så konstigt med tanke på kryssningsfartygen och deras små shuttlebåtar som körde fram och tillbaka hela tiden. Till natten la sig vinden och allt började rulla. Det blev en sömlös natt innan vi nästa morgon satte kurs norrut.

Queen Mary 2 och Sea Princess utanför St. Georges

I motvind, motsjö och ström rakt i sidan tog vi oss upp till Carriacou. Trots att det inte blåste mer än 7-9 m/sek och vi hela tiden höll lagom vinkel till vinden för att få lite motorsegling, där vi stampade fram, hördes helt plötsligt ritsch, flop-flop-flop-flop.

Det var vårt storsegel som skörades! Det var två trötta seglare som ankrade i Tyrrel Bay den eftermiddagen.

Även om vi var på en liten ö så fanns här segelmakare så nästa morgon lämnades vårt storsegel in för reparation och vi utforskade den lilla byn runt viken. Vi fick intryck av att här fanns många långliggare och redan nästa kväll var det stor premiär i viken på The Halleluiah Floating Bar, dvs en båt som byggts om till bar och dit vi seglare tog våra dingar. Vi också förstås, för att testa en rompunsch och umgås med massa engelsmän.

Tyrrel Bay, Carriacou

Efter en rullig natt var vårt storsegel klart och då tog vi bussen, samma fina system som på Grenada, in till Hillsborough. En lite stökig stad men där vi kunde klarera ut och sedan segla norrut.

Istället satte vi färden till Union Island, den sydligaste ön i St. Vincent & the Grenadines.

Vilken skillnad! Vi valde den östra viken, vid Clifton, vilken är helt öppen för de ostliga vindarna men skyddas av ett stort rev som ger turkost, stilla vatten. Underbart!

På riktigt turkost vatten!

Redan innan seglingen hit hade vi hört talas om inklarering via Internet så vi hade kopplat upp oss mot eSeaClear och registrerat både oss och båten. När vi på eftermiddagen ankrade i Clifton Bay tog vi det lugnt och bara njöt och först nästa morgon förstod vi att vi ändå måste besöka tullen m.m. Shit också, lördag, nu blir det övertidsavgift!

Det blev till att traska bort till den lilla flygplatsen där vi kunde klarera in och fick betala seglingsavgift, 35 EC\$ per person, plus övertidsavgift - 1 EC\$! Och vi som hela tiden undvikit ankomst på helger då alla sagt är det blir så dyrt.

På Union Island bor knappt 3 000 personer, de flesta i något av samhällena Ashton och Clifton. Clifton är huvudort med färjan, fiskarna, tullen och liknande och längs huvudgatan finns affärer och restauranger, de flesta i söta, färgglada hus. Det finns både en fin fruktmarknad och en grönsaksmarknad. Här trivdes vi direkt!

Ön har förstås varit koloniserad men också privatägd och under stor del av 1800-talet hyrdes den ut till en skotte. Först i början av 1900-talet köpte England tillbaka ön och började sälja tomter till lokalbefolkningen, som nu varit oberoende sedan 1979.

På vår promenad hittade vi en port där det stod, Castello, vi blev nyfikna och gick in. Här hamnade vi hos en tysk konstnärinna som hade små butiker, barer och ett galleri. Dessutom kunde man ta trapporna upp till en utsiktsplats, också den med bar. Allt var målat i glada färger.

En annan kul sak man inte bör missa här är Happy Island, där Janti utav Conch-snäckor byggt sig en liten ö ute på revet och där driver en bar. Mycket välbesökt till solnedgången!

Happy Island

Där många tar en sundowner

Bakom Clifton finns Fort Hill, en 400 fot hög bergstopp, som vi klättrade upp på och belönades med härlig panoramautsikt över såväl vår ankarvik som större delen av Union Island och resten av Grenadinerna. Dessutom en makalös bild över naturreservatet Tobago Cays.

Tobago Cays

Dit hade vi tänkt segla men när väderutsikterna sa regnigt och blåsigt de närmaste dagarna kändes det inte som rätt ställe att vara på. Istället passade vi på i den sydostliga vinden och fick en smörsegling upp till Bequia, som tydligen är platsen att vara på vid jul. Bequia är den nordligaste ön i Grenadinerna och där bor ca 5 000 personer. Vi seglare ligger i en stor vik som heter Admiralty Bay och så hette även staden tidigare. 1937 döptes den om till Port Elisabeth, gissa efter vem. Här finns gamla traditioner som båtbyggare och många bygger idag fina modeller, bl.a. har man byggt en av Britannia som överlämnades till Drottning Elisabeth som besökte ön 1986, något man är mycket stolt över.

Dessutom är Bequia en av de få platser i världen som fortfarande får lov att fiska val. Ett par stycken om året får de fånga och det går till på samma sätt som det alltid gjort. Något vi fick lära oss när vi besökte Bequia Maritime Museum som drivs av Lawson Sargeant, en av de duktiga modellbyggarebröderna. Man harpunerar valen och ser till att trötta ut den och få in den längs båten. Där syr/knyter man igen munnen, så att den inte skall ta in vatten för då sjunker både val och båt.

Admiralty Bay, Bequia

Som tidigare blev det knytkalas med några andra seglare så det dyker upp lite av varje på julbordet.

Så här till jul är Bequia populärt, främst bland skandinaver men här är också gott om engelska och tyska båtar, och viken fylls på varje dag. Idag finns inte norska Marianne kvar men blev stort julfirande på stranden med ca 200 norrmän eller skandinaver. Som vanligt är det lite svårt med julstämning på dessa breddgrader men vi pyntar med några små tomtar, hänger upp lite belysning i sittbrunn och har både köttbullar, prinskorvar och Janssons frestelse.

Här finns bojar om man inte vill ankra, några skötta av seriösa företag men också en hel del illegala. Dessa sköter ingen om och man vet inte vilket skick de är i. Däremot vill man gärna ha bra betalt för att ligga vid dem. Vi hade ankrat strax bakom en sådan boj. En dag nyttjades den av en tysk 52-fots båt och besättningen åkte iland för att klarera in. Vi var inte heller på plats men tack vare hjälpsamma grannar blev det inte katastrof när tysken draggade med boj och allt och landade på lilla seaQwest. Ingvar på Marieke putte ifrån med sin dingie och en annan tysk tog hand om 52-fotaren. Kvar var seaQwest med knäckt peke. Tyskarna var ärliga människor och ersatte oss för skadorna.

Vi tog en taxi norrut på ön och besökte The Old Hegg Turtle Sanctuary. Här huserar Orton King, som vid 57 års ålder hoppade av som fiskare, och nu i 15 år räddat sköldpaddor. Han plockar in de nykläckta ungarna, föder upp dem till lagom storlek (ca 5 år) och sätter sedan ut dem i havet igen. Hittills har han planterat ut 880 stycken, allt helt ideellt. En intressant man med många historier att berätta. De sköldpaddor han främst arbetar med, och som riskerade att bli utrotade, heter Hawkbill Turtle men han visade oss även några Green Turtle, som är den sort som lever på Tobago Cays.

Paradiset? Ja, vi seglade söderut igen, till Tobago Cays. Tänk er att havet bygger upp, kanske ända från Afrika, och att dessa vågor dånande bryter mot ett hästskoformat rev.

Innanför ligger vi, med fri vind men på ett lugnt och illandes turkost vatten. Då och då simmar en sköldpadda förbi oss. Här snorklar vi och spanar på fisk, simmar med sköldpaddorna och bara njuter av tillvaron.

Även här finns bojar utlagda. Tobago Cays är en naturpark och för några år sedan fanns nästan inga sköldpaddor kvar. Då spärrade man av ett område, där man inte får ankra, och närmast detta la man ut bojar. Allt för att rädda havsbotten och här växer nu fint, grönt gräs och sköldpaddorna har återvänt.

Att snorkla ute på revet är som att simma i ett akvarium med alla sina färgglada fiskar. På väg tillbaka till båten hängde jag i en tamp efter dingens och fick sällskap av en rocka!

Vy från revet in mot ankarplatsen

Boj att knyta fast dingens i

Nu ska det snorklas!

Det ska kosta 10 EC\$ per dag och person att besöka området, något man gärna betalar för dessa fina upplevelser. Vi betalade första dagen men sedan var det ingen som brydde sig om oss. Från dag två låg vi dessutom på boj men ingen ville ha betalt för det heller. Killar från Union Island kör ut med båtar så man kan få skjuts in till någon av öarna och man kan köpa bröd, lobster, fisk och liknande förnödenheter.

Det ordnas barbeque på stranden

Palmer, vita stränder & turkost vatten - ljuvligt!

Rent allmänt på en sådan resa som vi gör kommer man nära både djur och natur vilket gett mig en annan inställning till hur vi nyttjar vår jord. När vår ena son var liten fanns en skylt på hans daghem: Vi har inte ärvt jorden av våra föräldrar, vi har lånat den av våra barn! Tänkvärt, vi är ganska många, och av olika arter, som skall leva och må gott här.

På väg norrut igen inträffade ännu en malör. Denna gång var det växel som inte gick att lägga ur, vad man än gjorde gick båten framåt. Orsaken var en liten sprint som ramlat ur och var lätt ordnat. Nu tycker vi att vi fått vår beskärda del av strul. Tidigare har vi klarat oss helt från sådant men denna sista månad har vi fått så det räcker och blir över.

Efter en riktigt stökig segling, med både vind och sjö emot oss, hamnade vi åter på Bequia där vi först provade Friendship Bay på sydsidan men där rullade det helt hysteriskt så vi gick vidare till Admiralty Bay efter att kapten ordnat växelfelet. Här firade vi nyår tillsammans med vänner samtidigt som det drog in squalls över oss hela kvällen och natten. Från en pråm sköts det fyrverkeri och vi stod på akterdäck och skålade in det nya året.

Heléne @ seaQwest

Vy över Clifton Bay och vår ankarplats på Union Island (vi ligger längst till vänster bland båtarna)